

bir xəyal qur...

Kitabın sahibi

Oxu tarixi

Ürək ver

GÖZLƏNİLMƏZ QONAQ

AMİN

Baş redaktor: Amin
Redaktor: İlahə ƏHMƏDOVA
Korrektor: Turac ELDARQIZI
Tərtibatçı: Zülfə XƏLİLOV
Cildin dizayneri: İsmayıl SÜLEYMANLI

Amin
GÖZLƏNİLMƏZ QONAQ

Bakı, "Simurq" Nəşriyyatı – 2025, 80 səh.

© Amin / 2025

© Parlaq İmzalar MMC / 2025

Kitabın bütün hüquqları qorunur. İcazəsiz olaraq hər hansı vasitə ilə nəşri və yayımlanması qadağandır.

Simurq Nəşriyyatı | 19
Amin | 7

SİMURQ – Parlaq İmzalar MMC-yə məxsus markadır.

www.parlaqimzalar.az
simurq@parlaqimzalar.az
facebook.com/simurqkitab
0559697259 / 0559897259

Mətbəə: "AVE PRINT" MMC
APREL / 2025

Amin 1987-ci il iyunun 30-da Zəngilan rayonunda anadan olub. 2005-2009-cu illərdə ADİU-da Beynəlxalq iqtisadi münasibətlər, 2018-2021-ci illərdə isə ADPU-da Azərbaycan dili və ədəbiyyatı müəllimliyi ixtisası üzrə ali təhsil alıb. Yaradıcılığa şeirlə başlasa da, ilk kitabı həm uşaqlar, həm də böyüklər üçün yazdığı “Tuflinlər” hekayəsidir. Kitab oxucular tərəfindən böyük maraqla qarşılanıb və dəfələrlə nəşr olunub.

Amin heyvanların meşə əhvalatlarından bəhs edən silsiləvi kitablar da yazır. Hazırda bu seriyadan üç kitab çap olunub: “Dovşan nə üçün Yeni il şənliyinə qatılmadı?”, “Ayı nə üçün qış yuxusuna getmədi?”, “Qorxulu meşəyə kim gedə bilər?”

“Panda Pan və Alma ağacı” əsəri küskün bir pandanın qəlbini saflaşma hekayəsidir.

Müəllifin dostluqdan, cəsarətdən, sevgidən bəhs edən “Azəl” kitabı da mövzusu, təhkiyə tərzilə oxucuların sevimli kitablarından biridir.

Mündəricat

Yuxu ~~~~~	11
Daşqın ~~~~~	15
Dəvət ~~~~~	19
Qonaq ~~~~~	25
İlk axşam ~~~~~	33
İclas ~~~~~	39
Ayaq səsləri ~~~~~	45
Xəstəlik ~~~~~	49
Gələcək gün ~~~~~	51
Ominin gəlişi ~~~~~	55
Qış axşamları ~~~~~	59
İlk addım ~~~~~	65
Tütək ~~~~~	73
Müsəbbib ~~~~~	77

Səndən mənə bir ömürlük xatirə,
Məndən sənə nə qalacaq, nə bilim.
Çətin bir də daş üstə daş bitirəm,
Niyə uçdu bu qalacığ, nə bilim...

Məmməd Araz

YUXU

Bir yaran var, nə ağlaya bilirsən, nə bağlaya bilirsən. Hansımızın belə yarası yoxdur ki?! Dəyən var, amma dəyənək yoxdur... Qunduz Makunun da belə bir yarası var idi. Bəzən dərdlər ard-arda gəlir. Görəsən, niyə belədir?!

Mian – uca, başı qarlı dağların arxasında yerləşən gözəl bir meşədir. Payızda ara-sıra bu meşəyə yağışlar yağır. Az-maz da külək əsir. Dağlar buranı sanki ağışuna alıb.

Həmin gün adi bir payız axşamı idi. Uzaqda şimşəyin çaxması görsənirdi. Yaxında olsaydı, göyün gurultusu da eşidilərdi.

“Uzaqlara, deyəsən, narın yağmır... bərk yağır...” – Panda Ayo düşündü.

Yağış başlayanda gecə yarısı olmuşdu. Ayo bir müddət yağışın yağmasını, küləyin əsməsini, ağacın yelləməsini izlədi, ətrafı dinlədi, sonra yerini açıb uzandı... yatdı...

Narın yağış gecə lap artdı... Uzaqdakı göy gurultusu belə eşidildi. Ancaq Ayo bundan xəbərsiz idi. Yuxu görürdü... Görürdü ki...

Ayo uca bir dağın başında oturub... Sarı Tülkü də yanındadır.

– Sənə tütək gətirmişəm, al, gör çala bilirsən.

– Mən bunu hardasa görmüşəm, – Ayo Sarı Tülküyə dedi.

– Bu, Makunundu, mənə bağışlayıb. Xoşun gəldisə, tütəyi sənə verim... Gör bir çala bilirsən... Çala bilsən, sənindi, – Sarı Tülkü dedi.

Ayo tütəyi ehmalca götürdü. Tütək qamışdan idi, çox nizamlı buğumları var idi, hərəsi də sarı və mavinin çalarlarında idi... Qunduzun tütəyi imiş. Demək, bir gün qamışların arasında gəzər-kən qəşəng bir qamışa rast gəlib. Gözəlliyi onu hayıl-mayıl edib. Ondan da tütək düzəltməyə qərar verib. Gözəl bir qamışı gözəl bir tütəyə çə-

virib. Gözəlliyyə gözəllik qatıb. Qunduz bu tütəyə ad da qoymuşdu. Tütəyin ağzı qəşəngcə qövsü kəsilmişdi. Ayo tütəyi dodaqlarına yaxınlaşdırdı. Tütək sanki birbaşə onun ruhuna bağlandı. Gözlərini astaca yumdu. Xəyalında xatirələrin ən gözəlləri canlandı. Üzündə bir gülümsəmə yaranırdı. Bu eşqlə, bu ecazla çalmağa başladı. Tütəkdən könülaçan səslər çıxırdı. Musiqi Ayonun ruhunu yansıdırdı. O bu yansımadan qorxdu, nəfəsini saxladı.

– Niyə dayandın? Gör nə qəşəng çalırısan! Mənə nə də öyrət.

– Əslində, mən tütək çala bilmirəm, – Ayo dedi. – Bu, sehrlı tütəkdi.

Ayo tütəyi bir də çaldı. Ən xoş günlərə, ən ümidli sabahlara, ən şən əyləncələrə, ən gözəl günlərə, ən sevincli arzulara çaldı.

Dağda-dərədə, meşədə-bərədə nə ki quşlar, nə ki kəpənəklər var idi, hamısı ona sarı uçub gəlirdi... Sarı Tülkü də bütün bunları görüb çox təəcübəndi.

– Sən demə, tütək sehrlı imiş, Qunduz bizdən gizlədib...

Ayo başqa yuxu görmədi. Səhər yuxudan oyananda hər yer gölməçələnmişdi. Demək, axşam yağış güclənibmiş. Hər yeri sel-su basıbmış.

Yuxusunu yadına saldı. Yozumu haqqında ağlına bir şey gəlmədi. Baxmayaraq ki, Ayo öz yuxularını yoza bilirdi. O, tez-tez yuxular görürdü və gördüyü yuxular da onun yadında qalırdı. İndi isə... Xeyirlisi...

DAŞQIN

Səhər tez açılmışdı.

Payızın bu vaxtları həmişə sakitlik olardı, amma Ayo nəşə səş-küy eşidirdi. “Yəqin, kimdirsə, harasa qaçır, ya da hər kimdirsə, nəşə daşıyır” deyə düşündü. Ancaq səşlər get-gedə artdı.

Səhər-səhər hay-küy qopdu ki, bəs axşamkı yağışdan sonra çay kişnəyib şahə qalxıb, hər yeri yuyub-aparıb. Dağlara, dərələrə bir leysan düşüb... Elə sel gəlib ki, çay qırağında nə var, nə yox, hamısını məhv edib. Qunduz Makunun yuvasını da dağıdıb.

Bunu eşidən kimi Ayonun ilk sualı bu oldu.

“Makuya heç nə olmayıb ki???”

Dedilər ki, yaxşıdır, salamatdır Maku. Ona heç nə olmayıb, hər şey yaxşıdır.

Ancaq Ayo yenə də qaçaraq yola düşdü.

“Görəsən, indi necə olacaq, görəsən, indi necə edəcək, görəsən, indi nə fikirləşir, necədir?”

Bəziləri artıq Makunun yanında idilər.

Çətin anlara, çətin günlərə düşəndə Ayo həmişə Filin sözünü xatırlayırdı: “Hekayə hələ bitməyib”. İndisə öz-özünə dedi: “Ancaq... Belə də hekayə olar? Eybi yox, əsas özünə heç nə olmayıb. Yazığın başı dərddə-cəncəldədir”.

Bir xeyli “yaxşı qurtarıb, əsas salamatlıqdır” ab-havası davam etdi, şükür şükürə qarışdı. Orada olanların hamısı “eybi yox” deyirdi. Amma hamı ürəyində susub dayanmışdı. Bir az keçdi, şükürlər sovuşdu... heyifsilənmələr başladı...

Havada səhərin, leysanın soyuğu var idi. Qunduz Maku çayın gətirdiyi ağacın birinin üstündə oturmuşdu. Hamı onun başına yığılmışdı.

Hamı canıyananlıq eləmiş, təəssüflənmiş, sonra məsləhətçiliyə keçmişdilər.

Hərə bir şey deyirdi...

Biri: “Vaxtında sənə demişdim, yuvanı çaydan aralı elə?”

O biri: “Sənə deməmişdim, bəndi möhkəm elə?”

Başqa biri: “Sənə yüz dəfə dedim ki, çaya qol at”.

Hərə bir şey deyirdi...

Biri: “Bir az uzaq tikərdin gərək”.

Başqa biri: “Möhkəm tikərdin, bərk tikərdin gərək”.

Başqa biri: “Elə edərdin gərək, belə edərdin gərək...”

Qunduz Maku sakitcə dayanmışdı, üstünə yağan nəsihətlər başına gələn müsibət qədər ürəyini sıxırdı. Maku özünü sıxıb saxlamışdı. Axırda bezdi:

– Bildim də, bildim. Bildim ki, burda məndən başqa heç kəsin günahı yoxdu...

Ayo aranı sakitləşdirmək üçün araya girdi.

“Kimsə yıxılıanda, dara düşəndə nəsihət vermək yox, yanında olmaq lazımdır” – Ayonun ürəyindən belə keçdi.

– Dur gedək! – Ayo pəncəsi ilə Makunun belini oxşadı.

– İşdi dəə, oldu... Eybi yox, keçənə güzəşt deyərlər. Görək indi nə edirik... Sel apardığın aparıb... Biz də təzə yuva tikərik.

– Tikərik! – Hamı təsdiqlədi.

– Gedək bizə indi.